

Tämä on rinnakkaistallenne.

Rinnakkaistallenteen sivuasettelut ja typografiset yksityiskohdat *saattavat poiketa* alkuperäisestä julkaisusta.

Julkaisun tekijä(t): Hoppu, Petri

Julkaisun nimi: Kielletty tanssi

Julkaisuvuosi: 2018

Versio: Julkaistu versio

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Hoppu, P. (2018). Kielletty tanssi. Tanhuviesti, 61 (4), 15.

Petri Hoppu

Kielletty tanssi

Suomessa oli viime sotien aikana kiellettyä järjestää julkisia tanssitilaisuuksia, mikä kansan keskuudessa tulkittiin usein totaaliseksi tanssikielloksi. Viranomaiset eivät välittäneet oikoa virheellisiä käsityksiä, koska he katsoivat niiden helpottavan heidän toimintaansa, joten yleisesti puhuttiin kaikenlaisen tanssimisen luvattomuudesta. Tanssikielto oli varsin omaperäinen suomalainen ilmiö, vaikka muissakin maissa asetettiin rajoituksia tanssimiselle. Missään muualla rajoitukset eivät kuitenkaan saaneet vastaavia mittasuhteita.

Tanssikiellon valvonta vaihteli, mutta sen rikkomisesta saattoi saada sakko- tai jopa vankeusrangaisuksen. Koska luvallisia tansseja ei järjestetty, salataanssit eli nurkkatanssit olivat houkutteleva vaihtoehto tanssihaluiselle nuorisolle. Näitä puolestaan ratsattiin joskus kovaotteisesti, ja tarinat kertovatkin, kuinka poliisin rynnätessä tanssipaikalle ikkunasta lensivät peräkkäin niin hanuri kuin soittajakin.

Tanssikiellon taustalla oli uskonnollis-moraalinen eetos, joka tuomitsi ”suruttoman” tanssimisen aikana, jolloin miehiä kaatui rintamalla. Kun kuitenkin muita viihdemuotoja sallittiin, taustalla voidaan nähdä myös yleinen käsitys tanssin moraalittomuudesta: tämän juuret ulottuivat erityisesti 1800-luvun herätysliikkeisiin. Talvisodan alkaessa suomalaisten mieliin oli sadan vuoden ajan juurrutettu propagan-

daa tanssin ”syntisyydestä”, joten ei ole ihme, että tanssikiellolla oli alkuvaiheessa laaja kannatus.

Yhteiskunnan kannalta kiellossa ei ollut mitään mieltä. Sen valvonta vei viranomaisten voimavaroja, ja kiellolla oli negatiivinen vaikutus nuoriin ihmisiin ja erityisesti sotilaisiin, jotka muutenkin elivät jatkuvan ahdistuksen ympäröiminä. Tuohon aikaan ei vielä ymmärretty liikkeen ja kosketuksen merkitystä traumojen purkamisessa, joten moralisoivaa ilmapiiriä ei uskallettu kritisoida riittävästi, jotta kielto olisi saatu purettua. Tanssikielto oli voimassa vuoteen 1944 ja osittain 1948 asti.

Menneisyyden kritisointi nykyajan näkökulmasta ei luonnollisestikaan ole mielekäästä, mutta jotain voimme sota-ajan tanssikiellosta oppia. Nurkkatanssien suosio osoitti sen, että tanssimista kaivattiin tuskan keskellä. Ilman mitään tutkimustietoakin nuoret ymmärsivät, että yhdessä tanssiminen ja toisen ihmisen kosketus toivat heille lohtua. Nykyaikana nuorten pahoinvointi on lisääntymässä. Ehkä meidän pitäisi moraalisen paniikin sijaan tarjota heille enemmän kohtaamisia liikkeen kautta, erilaisia mahdollisuuksia tanssimiseen. Kansantanssissa näitä mahdollisuuksia löytyy kaikille ihmisille, ja kansantanssijoilla olisikin näytön paikka miettiä uusia tapoja innostaa erityisesti nuoria tanssin pariin. Tanssi tarjoaa hyvää elämää, tanssikiellot vain synkkyyttä ja ahdistusta.